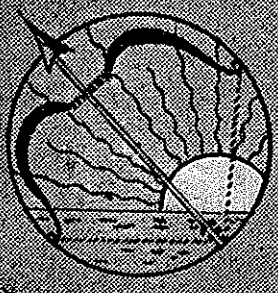

16

487575

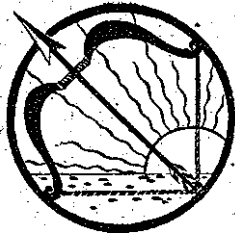
*În slujba poporului
înainte!*

INAINTE!

REVISTA PIONIERILOR

INAINTE!

Nr. 2

REVISTA PIONIERILOR
APARE DE 2 ORI PE LUNĂ

20 OCTOMBRIE
1945

Redacția și administrația :

BUCUREȘTI — STRADA COBĂLCESCU NR. 16 — TELEFON 3.41.50

Poruncile pionierului

1. Pionierul iubește mai presus de orice Patria sa și poporul său. El urăște pe cei care fac rău Patriei sale și poporului său.
2. Pionierul este cinstit și drept. El iubește adevărul. Pe cuvântul lui te poți bizui.
3. Pionierul cultivă tradițiile bune și cultura poporului său. El respectă tradițiile bune și cultura celorlalte popoare.
4. Pionierul iubește munca. El caută să se desăvârșească prin ea. El respectă rodul muncii altora.
5. Pionierul are nevoie de cunoștințe ca și luptătorul de arme.
6. Pionierul iubește curățenia și ajută pe alții s'o iubească și s'o deprindă.
7. Pionierul are ochi ageri, mușchi de fier și nervi de oțel.
8. Pionierul este curajos ca un vultur. El disprețuiește pe cel laș.
9. Pionierul este mândria familiei și a școlii. El este o pildă pentru ceilalți copii.
10. Îndeplinirea datoriei este cea mai mare bucurie pentru un pionier.

ABONAMENT: 1 AN 3200 LEI * 6 LUNI 1700 LEI * 3 LUNI 900 LEI

ȘCOALA NOUĂ

TOMA VASILESCU

Directorul Invățământului Secundar

Incepând din anul acesta s'a hotărât ca toți absolvenții a 4 clase primare să continue ultime trei clase de liceu (gimnaziul unic), pentru ca pregătirea pentru viața cetățenească și puțința de a-și însuși temeinic o profesiune să aibă o bază solidă. După gimnaziul unic, absolvenții vor intra în tot felul de școli de 4—5 ani, teoretice și tehnice (industriale, agricole, sanitare, comerciale...), cu drum deschis până la universitate.

Gimnaziul unic este deci școala poporului, pentru că este pentru toți: cei săraci nu vor plăti taxe, vor primi gratuit îmbrăcăminte, încălțăminte, cărți...

În școală toți fiii țării să se simtă înfrățiți: săraci, bogați; creștini, necreștini; de la oraș sau de la sat.

Toți sunt puși în condiții de egalitate.

Unii vor fi mai bine pregătiți, alții mai slab; cei buni să ajute pe cei mai slabi.

Vor fi unii bogați, alții săraci, cei bogați să sprijine pe cei săraci.

Vor fi unii cu apucături rele, alții cuminți și cu înclinați frumoase; cei buni să ajute cu prietenia și sfatul lor pe ceilalți.

Școlari, aveți anumite îndatoriri și drepturi. Alcătuiți pe clase și pe școli o tovarășie, o societate în mic, așa cum este în mare, țara. Vedeti cum toți muncitorii (țărani, muncitori manuali și intelectuali) am pornit la treabă să refacem cele distruse, să mărim producția și să înlăturăm pe speculanți, să avem conducători care să ne reprezinte interesele noastre generale, ale celor ce trăim din munca noastră proprie.

Așa este și în școală. Toți alcătuim laolaltă o comunitate, careia îi zicem „școala noastră”, „clasa noastră” — cum zicem „țara noastră”, — pe care trebuie să le iubim cu iubire adevărată, nu de vorbe, ci de muncă, făcută cu plăcere și cu trageră de inimă, pentru ca „școala noastră” și „clasa noastră” să fie fruntea între celelalte.

Și vor ajunge fruntea, când fiecare va pricepe lămurit că datoria lui este:

1) să învețe — pentru că știința dă putere omului să stăpânească natura, să-și îmbunătățească traiul; să-și desvolte sufletul;

2) să fie bun camarad cu toți școlarii clasei și ai școlii pentru ca să fie bun cetățean, când va fi om mare. Pentru aceasta fiecare să ajute cu ce poate pe colegul său: lămurindu-i o problemă, împrumutându-i o carte sau ajutându-l pe nebăgate de seamă, când e sărac, cu un creion, o peniță, un fular...

3) să aibă în gând că un școlar de azi, un intelectual mâine, este tot un muncitor, cu condeiul și cartea, dar în esență este același cu cel care muncește cu secera și barosul;

4) să iubească deci munca și pe muncitor, să disprețuiască pe leneș și pe profitor.

Un școlar din școala nouă să fie harnic, generos și progresist. Numai așa va contribui real să facem o Patrie bogată, pentru ca toți să fie fericiți.

Scrisoare

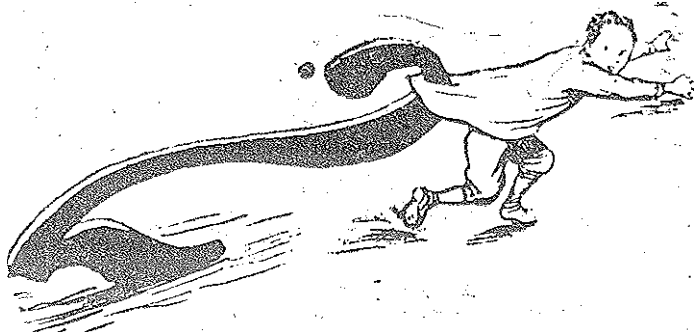
de FLORIN BRADULEȚ

Fiule,
Pregătește cărțile, ghiozdanul.
Vine anul
De școală, de freamăt, de carte.
Lasă-le toate, o clipă, la o parte!
Cercetează bine
Ce mai știi la Istorie, la
Geografie

Și chiar la Caligrafie.
Ai grijă de tine...

Ai grijă de mașini,
De animale, de plante
Și gândește-te la mine.

Condeiul meu e plugul.
Școala, — câmpul.
Pagina, —
Țarina.
Eu voi trimite merinde destule,
Toate gurile să fie sătule.
Tu, fiule, învață!
Eu să plec dimineța
La câmp, la vie,
Cu inima zvâcnind de bărbăție.
Învață să umbli cu gândul sus,
înainte.

Nota doi

— Schiță —

La examenul de sfârșit de an, am primit un doi la matematici.

Trebue să mărturisesc dela început, că asta nu s'a întâmplat din cauza matematicii. Nul! In timpul anului șco'ar, am fost un leneș și n'am învățat nimic.

Încă din primele zile a'le anului, am călcat în străchini. N'am fost atent în clasă, nu mi-am învățat lecțiile regulat.

Mi-am zis: nu e nimic! Mă voiu așeza într'o zi și voiu învăța totul. Și așa a trecut o lună, două. Mai târziu mi-am dat seama că nu e ușor să nveți într'o singură zi atâta materie!

Și am rămas corigent.

Vara, prietenii mei se duceau în pădure după ciuperci, după frași și smeură, jucau wo'ley, iar eu stăteam acasă și rezolvam probleme la matematici.

Chiar dacă mă duceam undeva, eram cu gândul la problemele mele.

Mi se părea că nu sunt singur niciodată, că după mine umbă nota doi, nota pe care o promisem la matematici, la examenul de sfârșit de an.

O vedeam câte-odată cum joacă, cum mă privește cu ochiul ei răutăcios, cu codița răsucită.

Îmi plăcea să mă duc în pădure după ciuperci. Dar după ce stăteam puțin, ridicam privirea'n sus și mă uitam la soare: trebuia să mă întorc acasă, să rezolv probleme la matematici.

Intr'o zi, am plecat și eu cu tata după fân. Fânul foșnea, iar mie mi se părea că șoptesc prietenii mei, în clasă: nota doi! Doi!

Eh! E grozav!

Altădată m'am dus cu Puiu să prindem pește. Am ales un loc bun și am lăsat undițele în apă.

Era liniște. Era o plăcere să stai pe malul apei. Un pește se nvr ea 'n ju ul râmei. Când am vrut să trag, auzii un g.s:

— Doi!

Scăpai undița din mână.

L-am întrebat pe Puiu:

— Tu ai spus „doi“?

— Îți spuneam că peștele tre-bue momit întâi... iar tu...

Apoi dădu din cap și adăugă:

— Ai scăpat peștele cel mai bun!

La examen, în toamnă, am reușit să iau nota cea mai mare. Nu voiu mai fi urmărit niciodată de nota doi. Niciodată!

Voiu învăța bine, regulat, începând chiar din prima zi de școală.

Ionel Georgescu
elev

ADEVĂRATA CAMARADERIE

Clopoțelul sbârânăie. Dar profesorul de matematici mai are de pus câteva note.

Clasa bâzâie. Profesorul iese tacticos.

Clasa izbuonește:

— Astăzi ne întrecem la minge. Până vine d. profesor să facem echipele.

— Vasilescu, alege!

— Hai, echipa roșilor cu mine în stânga, albaștrii cu Popescu, în dreapta.

— Și eu la albaștrii.

— Și eu, și eu... (echipa albaștrilor câștigase săptămâna trecută la „cură pe numere“).

Larma se potolește: intră profesorul.

Se anunță „Mingea în zigzag“. Un scurt exercițiu de aruncarea și prinderea mingii, repetarea regulilor și jocul începe...

Unul la zero pentru „albaștrii“. Echipele iau poziție, se uită urît una la alta...

— Linie depășită la Petrescu — nu se pot stăpâni „roșii“.

Se aude vocea profesorului: „Nu faceți pe arbitrii“.

Două la zero pentru „albaștrii“.

Mare îndârjire la „roșii“.

— Mingea mai scurtă!

— Ai ținut-o!

— Să-i batem, fraților! Și „roșii“ câștigă două puncte, unul după altul.

— Al treilea și ultimul punct! anunță profesorul... Emoția crește.

— Nu vă lăsați, băeți!

— O singură minge scăpată și ne-am dus!

Și două echipe dușmane, față în față, joacă ultimul punct într'o ordine perfectă și minzea marchează „trei pentru roșii“.

Un „Hip, Hip, Ura!“ puternic și amândouă echipele se amestecă într'un iureș de bucurie.

Un singur regret nestăpânit: „Ați avut noroc“...

MIA IONESCU

PODUL

dela CERNAVODĂ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

După alipirea Dobrogei, în urma războiului din 1877, necesitatea existenței unui pod peste Dunăre — care să lege restul țării cu Marea Neagră — devine una din chestiunile cele mai importante din acea vreme. Se știe doar că de importante sunt căile de comunicație maritime. Existând o linie ferată ce unea Constanța cu Cernavodă, aparținând unei societăți engleze, Statul Român răscumpără această linie și nu rămânea decât s'o lege de celelalte căi ferate din țară. Trebuia însă un pod peste Dunăre. După cum se obișnuște în asemenea cazuri, s'a anunțat, în 1882, concurs internațional. Dar nici la acest concurs și nici la cel de al doilea, ținut în 1886, juriul nu găsește vreun proiect demn de premiul I.

În fața acestei situații, în anul 1887, inginerul Anghel Saligny ia asupra-si întocmirea proiectelor și executarea lucrărilor. Mai mulți tineri ingineri, din care majoritatea o formau absolvenții Școlii Naționale de Poduri și Șosele, i-au fost

colaboratori la această operă.

Proiectele au fost terminate doi ani mai târziu și punerea p'etrii fundamenților se face în prezența Regelui Carol I, care vedea în acest pod „cheia de aur a unui viitor strălucit”. Într'adevăr, legătura de cale ferată, peste Dunăre, cu Marea Neagră a făcut posibilă legătura comercială pe Mare tot timpul anului. E cunoscută doar întreruperea navigației pe Dunăre, care din cauza înghețului durează în medie 35-45 zile anual, uneori și mai mult. Datorită podului dela Cernavodă s'a ridicat umilul sat Kustendgea la ceace este Constanța de astăzi.

La 14/26 Septembrie 1895 s'a inaugurat podul și pe pergamamentul zidit cu această ocazie, Regele Carol I își pune semnătura sub cuvintele: „Mul-

țumită râvnei și măestriei inginerilor români, am trecut pe deasupra valurilor celor două brațe ale Dunării și am bătut cel din urmă cuiu, care a încheiat și sfârșit aceste falnice lucrări”.

Desigur falnice erau lucrările: era podul dela Cernavodă cea mai mare lucrare de poduri metalice din acea vreme. 4088 m. de poduri reprezentau atunci cea mai mare lungime de pod construit pentru trecerea văii unei ape.

La impresia de măret, pe care ne-o dă podul, trebuie să adăugăm admirația ce ne-o provoacă eleganța sa. Privit din depărtare, pe picioarele sale de piatră, înalte și svelte, încrucișarea fierăriei sale dă impresia unei dantele. Forță și eleganță, realizate din dorința de progres a cetățenilor de atunci. Un exemplu și pen'ru vremurile de azi, când reconstrucția cere tuturor o sforțare comună.

I. ȘOIMULESCU

CHIPURI DE EROI:

Crișan Ionel

dă al companiei sale. Subl. rez. Crișan Ionel, cu 17 oameni din companie, pornește dela liziera pădurii din spate. Primul salt îl face el. Se vede cum îi flutură în aer pulpanele mantăii, înecată prin zăpadă. El își întoarce capul înapoi și face un semn primului ostas care trebuie să-l urmeze.

Artileria și brandturile noastre încep să muște cu lăcomie din pozițiile inamicului. Efectul lor se resimte imediat, căci încetează să mai latre cățelele nemțești. Natura însă pare că ține cu dușmanul. O furtună năprasnică se deslănțuie de câțiva timp, biciuind fața bravilor companiei a șaptea.

Apărați de mici cute de teren, cei 17 ostași atacatori își urmează viteazul lor comandant. Din când în când, învățătorul din Iia, jud. Hunedoara, sublt. rez. Crișan Ionel, își întoarce capul numărându-și oamenii. Apoi iar se aruncă tot înainte, în ciuda vremii rele, care îi asurzeste, îi orbește și le îngheață mădularele. Din cauza vijeliei, nu mai aud nimic.

Om cu om, în salturi, ajung până la o cută mai măricică de pământ, umbrită de un șir de măracini. Aci, un moment de oprire pentru orientare și observare.

Observatorii germani de pe vârful cotei îi întâmpină cu un viguros baraj de artilerie. Prima salvă scormonește zăpada și pământul la o sută de metri în fața lor.

Ii zăriseră. Armele automate și brandturile inamice nu mai acționează; probabil că au fost distruse sau forțate să tacă prin tirul artileriei noastre. Inșă intraseră în acțiune bateriile dușmane. Șueratul proiectilelor nu se aude din cauza sgomotului furtunii. Barajul se apropie repede, încât nu mai e vreme să-l evite. O salvă cade la zece metri, iar următoarea...

— Blestemații! scărșănește îngrijorat cpt. Dobrescu Gh., comandantul batalionului, care urmărise de pe culmea din stânga lor toate mișcările subl. rez. Crișan Ionel și ale oamenilor săi.

Salva dușmană căzuse în plin, iar altele continuau să cadă pe acel loc.

Sublt. rez. Crișan Ionel, lovit mortal, își dă duhul cu mâna încheștată pe pistolul său mitralieră...

— Allo! Căpitan Dobrescu la aparat?
— Să trăiți, domnule colonel, eu sunt!
— Dobrescu, vei ataca imediat cu compania 7-a în direcția cotei 754, pentru a asigura flancul stâng al batalionului II, ordonă colonelul Teodorescu Gh.

Căpitanul Dobrescu Gh., cunoscând țaria și poziția inamicului, răspunde:

— Vom încerca, domnule colonel!

Comandantul batalionului II își mai aruncă privirile asupra cotei în fața căreia se deschide un câmp liber, acoperit de zăpadă, pe întinsul căreia orice mișcare atrage focul dușman oohit, clătină din cap, apoi ordonă să se prezinte de îndată la postul de comandă sublocotenentul de rezervă Crișan Ionel, liniștitul comandant al companiei a 7-a.

— Oronați, domnule căpitan!

Bravul căpitan iese din bordei, își pune mâinile pe umerii viteazului său subaltern, care avusese presimțiri ciudate în ajun. El privește câteva clipe drept în ochi

— Știi la ce te-am chemat?

— Imi închipui. Să atac!... Sunt gata, domnule căpitan.

— Te știu brav și însuflețit. Oamenii tăi trebuie să se avânte cu toată îndrăzneala, în acest teren complect descoperit... Pericolul mare pentru voi ar fi primirea focului dela stânga, de unde inamicul va căuta să vă flancheze acțiunea. Veți avea însă în sprijin întreaga bază de foc și artilerie, care va trage, în acest loc, asupra inamicului, spre a-i neutraliza focul. Ionel, cu Dumnezeu înainte!...

Căpitanul Dobrescu strânge mâna subalternului său, și-l petrece cu privirile, cum se strecoară printre copaci la postul de coman-

Am cunoscut Delta în tovărășia prietenului meu Taras Tihomianov, pescarul lipovean din marginea Pardinei. Dar să vi-l prezint pe prietenul meu Taras.

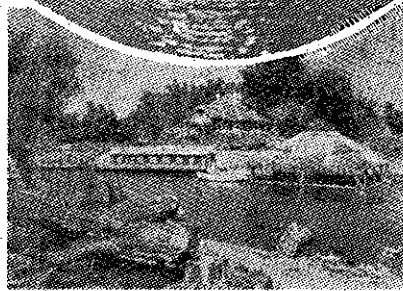
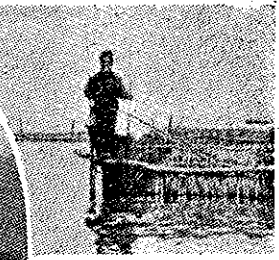
E un bărbat zdravăn, cu o mușchiulatură puternică, c'upit de vărsat ca toți concetățenii săi, purtând mereu furașcă de drîl și cămașă stacojîe. Cămașa trebuie să fi fost cândva roșie, dar s'a decolorat așa de mult, încât a căpătat culoarea stacojului fiert. În timpul verii el umblă numai în cămașă, iar când e rece, îmbracă un cojoc vătuit, de culoare gri, cusut în mici careuri, pe care-l încinge foarte simplu, cu un curmei de cânepă. Are casă, nevastă și șase copii care se bălăcesc toată vara în gârla Pardinei. Singura avere a lui Taras este barca lui — barcazul —, căruia i-a adăogat de curând un motorăș. Barcazul e căruța lui. Cu ea cară pește, stuf, pie' de animale, vânat, varză dela grădinile de zarzavat din marginea ostroavelor, cartofi și gutui.

Meseria de căpetenie a lui Taras e pescăria.

Cunoșteam Delta depe vapor.

Era plină de viață, abundentă în vegetație, cu păsări ciudate, fluturând pe deasupra stuflului verde. Am văzut adeseori miile și miile de găște sălbatece, rațe, sîtari, bătlani, cormorani și pelicani. Dar priveliștea aceasta nu era ceva care să rămâie puternic întipărită în sufletul meu. Delta trebuie cunoscută de aproape.

Cu Taras împreună pot spune că am cunoscut bine Delta. Plecam cu barcazul în rumeneala zorilor, când păsările chicoteau prin somni și când de pe sălcii se scurgea o ploaie de măgăritare, în care se răspândea liber poli-hronia curcubeului. Era rece, un rece care străcurea fiori în tot corpul. Gârla era limpede și numai sgomotul motorășului turbura pacea adâncă și religioasă a dimineții. În părăitului acesta familiar, ne depărtam mereu și aspectele se schimbau la fiecare clipă. Din când în când, Taras potrivea cârma și întram pe altă gâră, pierzându-ne mereu. Stufișul tremura în unduirea gra-

Delta

de I. BOTNA

țioasă, când îl atingea unda trezită de barcazul. O pasăre ciudată se ridică în aer, speriată, și se pierdea îndată în împărăția tainelor. Pe un grind se stingea încet un foc făcut de cu seara. Fumul lui alunga țântarii supărători, care roesc cu milioanele. Ca să se apere de ei, pescarii fac foc și se învălesc în poloage de bum-bac, cu țesături dese.

Coșurile cu pește așteaptă pe vreun mal, căci noaptea a adus mult pește în plășile și năvoadele întinse pentru vânat, deacurmezișul apei.

Acolo unde tufișul se zărește, pe vreun grind nisipos, se văd câteva colibe. E o cherhana. Câteva bărci se leagăna la mal. Pescarii treziți cu noaptea în cap, împing bărcile cu ghionderul, un băț lung care e și cârmă și vâslă. Se duc să scoată năvoadele. Alții se întorc spre sat,

trăgând la edec, depe mal, o barcă bine încărcată cu pește argintiu. Un băiat viol ține cârma. E singur în barcă. Frații lui mai mari și tatăl său trag la edec, pe mal, cu picioarele goale și cu pantalonii suflecați până deasupra genunchilor. Sunt numai apă și au fețele roșii. Pe umerii goi se vede urma dungată a funiei. Corpul îi doare și munca e aspră, dar asta e viața lor. Se supun cu resemnare.

Taras stă mereu la cârmă. Câteodată intrăm în vreo baltă largă, doar cât o arie, și în jurul nostru e numai stuf ca un zid. Pe unde vom ieși? Dar Taras cunoaște drumul. Ținând cârma strâns, îndreaptă barca spre zidul compact de stuf și deodată în calea ei se deschide un coridor nu mai larg de doi metri, pe care alunecând repede, în timp ce stu-

Continuare în pagina

Pionierii la

— Așa fraților! Acum ne despărțim, că e târziu și ne întâlnim Duminecă la sector, la șapte și jumătate.

— Să nu cumva să întârziati, adaugă Sandu. Mașina C. F. R.-ului nu are timp să ne aștepte. Pionierii își dau întâlnire ca să se ducă să muncească. Ei s'au gândit așa: războiul s'a terminat. Dar de uitat, tot nu-l putem uita. Il avem sub ochi: case bombardate, drumuri stricate, școli părăsite și câte alte ruini, care ne fac să nu-l putem uita.

Tinerii s'au hotărât să formeze o brigadă și să pornească la reclădirea sectorului lor. Brigada se va numi: „Filimon Sârbu“, în amintirea tânărului, care a luptat pentru libertatea oamenilor, pentru pace. El a fost schinguit în grozitor de fasciști și apoi împușcat. A fost un viteaz. Așa vor fi și tinerii din brigada sa.

Deocamdată ei fac să dispară urmele războiului.

Tinerii brigadieri au carnete, în care sunt trecute orele de lucru la brigadă.

Juju, Sandu și Virgil sunt cei dintâi pionieri în brigadă. Ei au cel mai mare număr de ore; dar nici ceilalți nu se lasă mai prejos.

Sandu și Virgil curăță terenul

de LIDIA DONAT

Iat-o și pe Coca! Are numai 10 ani. La început băeții n'au luat-o în echipa lor, crezând că nu-i bună de nimic. Dar s'au înșelat. E cea mai activă din grup. Aleargă, strânge șuruburile, clasează tablele. Nu scoate o vorbă; numai ochii îi strălucesc de bucurie.

E veselă și are dece: e prima pionieră din brigadă.

— Dar ce-i asta? He, la o parte, ce ne stai în drum? auzii o voce furioasă în spate.

Trece echipa de pionieri a circumscripției 33. O bucată de tablă plină cu șuruburi e răsturnată la locul indicat. Apoi Isac, Miclu, Juju și Lonci pornesc în grabă după o nouă încărcătură. Miclu nu se poate stăpâni să nu se cațere, în drum, pe vagoane. Se bagă înlăuntru, se saltă de câteva ori pe banchetele cu arcuri ale clasei întâia și fuge după ceilalți. Juju e indignat. Când muncește nu vede, nu aude nimica.

Muncește îndârjit. Nici nu bagă în seamă ce comori, ce lucruri grozave se găsesc acolo.

Edi e cel mai mic. După părerea lui Juju, lui îi mai arde de joacă. Mai încolo, Hari, Tuțu, Sandi și Virgil clădesc o stivă din lemne de foc și cântă de răsună șantierul:

*„Noi pionierii ducem lupta,
Alături de cei ce prețuiesc
Iubirea, adevărul și dreptatea,
Pășind cu voieșie spre progres.*

Tot șantierul este ca un roi de albine. Muncitori, elevi, copii, studenți lucrează de zor. Pe la 11½, pionierii anunță că au terminat munca; terenul e curățat, materialul clasat: cărămizi de o parte, fier de altă parte; stiva de lemne e bine aranjată.

Toți se îndreaptă spre sala de mese a atelierului. Își vizează carnetul de brigadieri.

Cifrele acestea, cari arată orele de lucru, însemnează câteva milioane de lei economie făcută statului și un pas în plus la reconstrucția țării.

Pionierii sunt veseli, cântă un cântec, apoi altul și n'ar termina până seara, dacă nu i-ar ruga ceilalți tineri să-i asculte și pe ei. O poezie, o glumă, un cântec. Pionierii fac galerie.

reconstrucție

Abia termină un tânăr muncitor un cântec la muzicuță și auzi galeria:

*Foaie verde de urzici,
Bravo, văd că ști să zici!*

La urmă, comandantul brigăzii ține o mică cuvântare. Amintește că și în alte sectoare ale Bucureștiului sunt brigăzi de reconstrucție, că fiecare vrea să câștige premiul „Cupa Reconstrucției”, pe care a promis-o Comitetul Central al Tineretului Progresist.

Mai ales brigada ceferiștilor „Gheorghiu Dej” e un adversar de temut.

Dar... nici o nădejde „cefereule!” sectorul Roșu s'a hotărât să câștige cupa.

*Foaie verde lemn sucit,
Sezătoarea s'a sfârșit.*

Pionierii dau fuga la mașina cu care au venit. Mi-e o foame de lup! constată Virgil. Ceilalți simt același lucru.

„Iute, sus în mașină!...”

Mașina pornește spre sediu. Lumea se întoarce mirată. Cine or fi copiii din mașină? Sunt murdari pe față, cu mâinile și ha-nele pătate de păcură, dar veseli nevoie mare!

Unul strigă: „Trăiască pionierii României! Ceilalți îi răspund printr'un „Ura!” puternic.

Ce-o mai fi și asta? se întreabă oamenii. Ara-

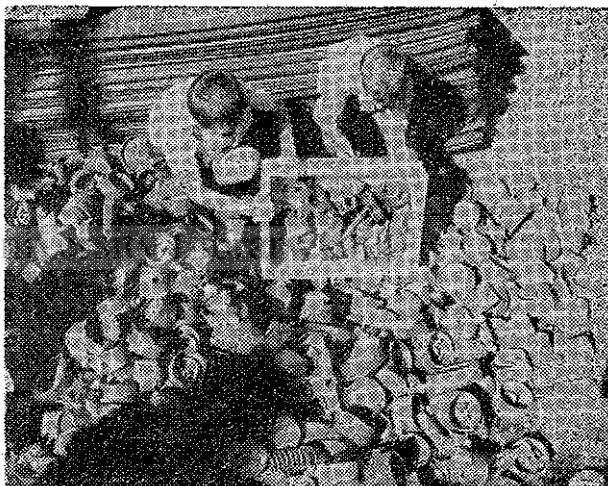
tă ca și când ar veni dela lucru. Dar copiii?

Da, oameni buni, copiii!

Alături de cei mari, ei încearcă să-și crolască o soartă mai bună, să lupte contra prejudecăților și a ignoranței.

Alături de tineret, ei lucrează și învață să respecte munca și mai ales s'o iubească.

Pionierii lucrând la clasarea materialului

Congresul Tineretului Progresist

Duminică 21 Octombrie s'a deschis în Capitala țării Congresul național al Tineretului Progresist.

Este primul congres liber al tineretului democrat din țara noastră. În timpul prigonirii și a barbariei fasciste, numai tineretul care umbla cu bâta în mână a avut dreptul să-și spună cuvântul.

Opera aceluia tineret se mai resimte ici, colo și astăzi. El a semănat vrajba între neamurile conlocuitoare din țara noastră.

Tineretul progresist luptă împotriva urii de rasă, împotriva ignoranței, pentru cultură, libertate și progres.

La congres au venit reprezentanții tineretului din Ardeal, din Moldova și din Dobrogea, pentru a dezbate problema unirii tineretului, într'o singură organizație, participarea la reconstrucția

țării și la lupta antifascistă a tineretului mondial.

Pionierii salută primul congres liber al Tineretului Progresist din România.

Congresul mondial al tineretului

În curând se va deschide la Londra congresul mondial al Tineretului Antifascist. Reprezentanții a 57 de țări vor dezbate toate problemele în legătură cu interesele acestui tineret și viitorul umanității. Jertfele făcute de tineret pe câmpurile de luptă pentru triumful culturii și progresului, vor călăuzi

astăzi tineretul mondial pe drumul înțelegerii și al solidarității.

El vrea să facă din organizația sa mondială o armă puternică împotriva reacțiunii întunecate, care a stat în spatele agresorilor și continuă să se împotrivescă oricărei acțiuni de pace, frăție, dreptate și progres.

Cal SĂRAC

Plouă subțire și e vânt.
La o margine de stradă, în preajma unui măreț „blok-hause” din centrul capitalei, zace un căluț murg. Coastele îi sunt ieșite de tot, iar capul lui subțire și delicat pare al unui copil bolnav. Flămând și istovit de muncă, căzuse chiar pe locul acela pretențios, iar stăpânul îl lăsase acolo și plecase. „Mă voi întoarce mai spre seară și-l voi târa până la câmp; acolo am să-l jupoiu” — și-a zis el.

Acum ciulește urechile, își întoarce capul și urmărește cu privirea pe toți trecătorii bine îmbrăcați, care, grăbiți, își opresc o clipă ochii să-l vadă. Și, după ce pierde din vedere pe fiecare din acești prieteni trecători căluțul parc’ar vrea să-și odihnească puțin capul. Dar, atunci, altă privire caldă îi deșteaptă nădejdea ocrotirii pe care o va pierde iarăși în clipa ur-

mătoare, înghițită de furnicarul trotuarului. Astfel, căluțul caută câtva timp pe stăpânul bun și prietenos, până ce puterile îl părăsesc de tot și capul îi cade, obosit, lângă picioarele subțiri.

Un copil, obosit și el, își lasă jos cartonul cu ziare, se așează pe marginea trotuarului și mângâie botul căluțului...

Un bătrân muncitor de la binăua de peste drum se apropie și oferă căluțului, în palmă, o parte din prânzul său: pâine și struguri.

DELTA

Continuare din pagina 7

fișul ne salută trecerea, atingându-ne fața.

Oprim undeva pe un grind și Taras, sărind sprințen din barcă, trage la mal. Nisipul e încă rece. Cobor și eu. În față bate mereu soarele și încălzește tare. Păsările trezite au început trudnicilor goană după hrană. Taras a coborât uneltele de pescuit și depărtându-se pe coama grindului, caută un loc potrivit pentru pescuit. Treaba asta o face cu o grijă minuțioasă, cu răbdare și pricepere, căci peștele e viclean, înțelege cursa ce i se întinde și fuge.

Pe la prânzul cel mare, Taras aprinde focul și, punând ceaunul, pregătește ciorba. Înăuntru aruncă o mână de sare, câteva roșii strivite, un bulgăre de sare de lămâie, apoi pește amestecat: ca-

ras, biban, știucă. A prins și o mică păstrugă care lasă să plutească în ceaun, când totul e gata, o untură gălbue, gustoasă. N’am mâncat niciodată o ciorbă mai bună ca asta. E vestita ciorbă pescărească, pe care orce călător din deltă o cunoaște.

Noaptea e fermecătoare în Delta. Totul freamătă de viață. Cărdurile de găște vin dinspre câmpiile secerate, unde s’au dus după boabe. Lișițele alunecă prin stufiș, ca suveicile. Taras a întins năvodul pe mal, la uscat, pe pari de salcie rămuuroasă. Sătul de același minunat borș pescăresc, stău molesit și ascult cum se stinge, încet, orice sgomot. Târziu de tot adorm și tresar din când în când la țipătul speriat al vreunei păsări neștimate.

Mioara

de MARIA NICULESCU
Pionieră din clasa V-a primară
Căminul din Tei

O cunoașteți pe Mioara,
Cea drăguță, bălăioara?
Poate c’ăți aflat?
Vreți să spun? Eu n’am uitat
Că e mică, dar e mare
In silință, îndemănare.

Dimineața, când se scoală,
Iute și frumos se spală,
Vine apoi la noi în sală.
Ne găsește la gustare.
Noi strigăm în gura mare:
„Haideți, a venit Mioara
Cea drăguță, bălăioara!”

Sezătorile

dela

Sectorul III Albastru

de

EMIL ROVENȚA
elev cl. VII-a Liceul Șincai

La Monitorul Oficial

Sala este plină. Copii, muncitori, îndrumători dela alte sectoare, conducătorii pionierilor, etc. Inimile bat cu putere. Dacă ar fi liniște, cred că le-am auzi. Cel puțin pe a mea.

— Îi dăm drumul?

— Gata!

— Hai cu conferința, ieși odată!

După conferința, în care s'a explicat pe scurt ce este organizația pionierilor, un mic partizan face ca trei nemți să fie luați prizonieri, în aplauzele multimei. Urmează un număr de bază: euritmia. A ieșit atât de bine, încât copiii și restul publicului din sală îl mai cer odată. Le satisfacem dorința. Publicul este mulțumit. Apoi se spun poezii, urmează cea de a doua scenetă. Asta este producție proprie. Este cea scrisă de noi. Succesul e destul de mare. Din nou publicul aplaudă cu entuziasm, când doi copii dau pe mâna autorităților doi speculanți.

„A-u-t-o-r-u-l! A-u-t-o-r-u-l!” Strigă publicul și autorul le face pe plac.

Din public iese un copilăș de șase ani. Vrea să spună și el o poezie. Bun. Petrică, așa îl cheamă, recită foarte bine. Dar după el vine alt copil, și altul, și altul.

— Ei, gata copii! Ajunge!

Sezătoarea se încheie cu un cor vorbit.

După ce am rămas iarăși numai noi în sală, încep să se spună impresiile.

— El, ce ziceți?

— Pftiu... Teribil!

— Am avut un succes...

— Măi fraților, mergem mâine

la țară să dăm și acolo sezătoarea?

— Ce întrebare. Sigur că mergem!

— Bun! Atunci mâine la 8, la sediu. Avem mașină.

În satul Chirnoși

A doua zi la 8 suntem în așteptarea mașinei. Vine. Ne cămăm cu toții și pornim. Pe tot drumul strigam lozinci și cântăm cântece. Sătenii ne privesc veseli dela porți.

Am ajuns la Chirnoși. Acți dăm sezătoarea.

— Unde este scena?

— Păi, văd că nu au.

— S'atunci?

— Facem noi.

— Bine, dar din ce?

Și după ce căutăm un timp, hotărâm: trei estrade dela catedrele școlii vor forma scena. Vom da sezătoarea afară, în aer liber.

La început țărani sunt sfoși, nu îndrăznesc să vină. La fel și copiii. Atunci în loc de orice altă chemare, acordeonul dă drumul unei sârbe și adună tot satul. Hora se întinde mare și veselă. Se prind și dintre noi cei cari știu, iar care nu, ca să intre în vorbă cu sătenii. Să terminăm cu jocul și să dăm drumul sezătoarei.

După sezătoare, tinerii pleacă la nunta din sat, bătrânii se retrag în grupuri pe bănci, iar copiii merg să se joace cu cei doi îndrumători, care îi împart în pălcuri de fete și băieți..., și fac fel de fel de jocuri, cu ei. Ceilalți stau de vorbă cu sătenii.

Prietenia s'a înfrăpat. Promitem că mai venim și altă dată, iar sătenii sunt veseli că vom reveni.

Seara, după ce am fost mai întâi pe malul Dunării, ne întorcem acasă cu lozinci și cântece, oboșiți, dar încântați de succes.

O RECOMANDARE

Toamna este cel mai frumos anotimp pentru antrenamentele sportive și pentru plimbările pe jos.

Eleve și elevi — pionieri și tineri progresiști, când sunteți liberi, — în loc să stați în oraș să vă jucați în săli neaerisite și unele chiar pline de praf, plecați în grup ordonat și vesel, în împrejurimile orașului. Luați cu voi un instrument muzical, câteva mingi de wolley, sfoară pentru sărituri, mingi de mână ș. a. Tot în aer liber puteți ține ședințele voastre, puteți face dife-

rite planturi și programe pentru activitatea voastră din noul an școlar. Cei care au biciclete, plecați în grup bine condus de cel mai viteaz dintre voi și faceți un fel de concursuri între grupuri, pregătindu-vă astfel pentru concursurile interșcolare.

Lăsați deci sălile să se odihnească și să vă primească cu brațele deschise pe vreme rea.

Cei talentați, trimiteți-ne o descriere scurtă despre felul cum a decurs o astfel de ieșire în aer liber.

M. I.

CAȘTANCA

de A. P. CEHOV — Editura «Cartea Rusă»

Traducere de NIC. PAROIESCU

Unii spun că animalele nu ar avea suflet. Alții, dimpotrivă... Și povestesc întâmplări, adevărate sau închipuite, cu animale minunate, cari dau dovadă de mari calități... sufletești.

Nu putem ști exact care-i adevărul.

Dar, felul copilăresc, șters și puțin deformat cum se reflectă viața cu necazurile și bucuriile ei, în mințea puțintică a Caștanchii, dovedește că undeva, în fântâna ei mândă de câine ca toți câinii, pălăie un sămbure de lumină o paică conștiință.

O cățelușă roșcovană, cu botul curat ca de vulpe (o corcitură de „rasă” cu o potae de rând), aleargă încocoace și încolo pe un trotuar, zăpăcită. Din când în când se oprește, își ridică pe rând lăbuțele înghețate, scâncind și chinându-se să-și dea seama: cum a ajuns să se rătăcească?

Își amintea lămurit de tot ce făcuse în ziua aceea și cum, în cele din urmă, nimerise pe trotuarul necunoscut.

Des-de dimineată, stăpânul ei, tâmplarul Luca Alexandrici, și-a îndesat căciula pe cap și, luând la subțioară un obiect înfășurat într'o basma roșie, i-a spus:

— Caștanca, hai!

La aceste vorbe, ea a ieșit din cuțușul de talai de sub strung; s'a întins cu poftă și a pornit-o după stăpân.

Mușterii lui Luca Alexandrici locuiau grozav de departe, așa că, înainte de a trece pe la fiecare, tâmplarul era nevoit să se abată pe la câte-o cârciumică; ca să mai prindă putere.

Își mai amintea că pe drum se purtase destul de urât. De bucurie că fusese luată la plimbare, sărea, lătra după tramvaie, intra prin curți și se lua după alți câini. Plerzând-o mereu din ochi, lemnarul era nevoit să se oprească și s'o ocărăască aproape la fiecare pas. Ba odată, el a apucat-o, chiar, de urechea ei de vulpe roșcovană, și i-a spus printre dinți:

— Cră-pa-rai să crăpi, ho!eră!

După ce a trecut pe la câțiva

mușterii, Luca Alexandrici s'a abătut pe la o soră de-a lui, unde a băut și a gustat ceva; d'la soru-sa s'a mai oprit pe la un cunoscut, un legător de căți, de'a legător, la o cârciumă, dela cârciumă la un cumătru, și așa mai departe. Într'un cuvânt, atunci când ajunsese pe trotuarul necunoscut, începuse să se insezeze și tâmplarul era beat tur-tă. Gesticula cu amândouă mâinile, ofta și bodegănea:

— Întru păcat m'a zămisl't maica mea... Oh, păcatele noastre, păcate! Iată, acum umbliăm pe străzi și căscăm gura la felinare, iar când om muri — în focul Gheenel o să ardem...

Sau cădea pradă unei duioșii subite, o chema la el pe Caștanca, și-i spunea:

— Tu, Caștanca, numai că nu vorbești, încolo, te deosebești de un om, atât cât se deosebește un tâmplar de un dulgher...

Și, tocmai când stăpânul o desmerda astfel, se auzi un falnic cântec de fanfară. Caștanca întoarse capul și văzu venind un regiment de soldați, cu muzica în frunte.

La auzul fanfarei, se trânti la pământ și începu să urle: nervii ei nu puteau suporta muzica. Dar, spre marea ei mirare, tâmplarul în loc să se sperie, să schelălăie și să latre, zămbeste încântat; ia roștia de „drecți”, și salută, cu mâna la un cozoroc închisuit. Atunci Caștanca începu să urle mai tare încă și, fără să mai știe ce se petrece cu ea, trecu în fugă pe celălalt trotuar.

Când și-a venit în fire, nu se mai auzea nicio fanfară, iar regimentul dispăruse. Trecu strada, în locul unde își lăsase stăpânul dar, vai! aces'a nu se mai afla acolo. Începe să alerge încocoace și încolo, mai trece odată strada, dar lemnarul parcă intrase în pământ... Încercă să adulmece trotuarul, nădăjduind să-i găsească urmele, dar numai cu puțin înainte trecuse pe acolo un ștregar în galoși noi și, acum, toate urmele erau amestecate cu mirosul cauciucului proaspăt, așa încât nu mai putea deosebi nimic.

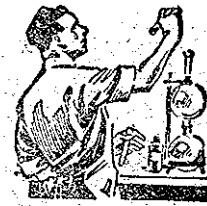
Alergă ea astfel, disperată, până la căderea serii. Pe amândouă părțile străzii se aprinseră felinare, iar la feresire se iviră focuri. Începuse să ningă cu fulgi mari și moi, albind pavajul, greabănele cailor și căciulile birjar lor. Nenumărați „mușterii” necunoscuți treceau acum pe lângă Caștanca, împingând-o cu picioarele.

Odată cu căderea întunerecului, Caștanca se lpi de pragul unei uși și începu să plângă cu amarăciune, fiind cuprinsă de teamă și desnădejde. Era istovită de ziua întreagă de alergătură după Luca Alexandrici; urechile și labele îi înghețaseră și, pe deasupra, mai era și îngrozitor de flămândă.

În toată ziua aceea nu mânca-se nimic. Întâmpător, numai, înghițise puțin pap la legătorul de căți iar la ușa din cârciumă, o pielită de cârnat, pe care o găsi-se pe jos — atâta tot.

Radio amator Nr. 1

Cum se construiește aparatul cu galenă Nr. 1

Material: Un panou de eboană de 13/17 cm., 8 bușe, 2 banane, un detector (D) un condensator variabil de 500 cm. (C), una bobină (B) self cu 50 spire pentru unde scurte și cu 200 spire pentru unde lungi (după

pe care se montează aparatul, formează capacul unei cutii de lemn, înaltă de 8 cm. În C. se montează casca; în C' se montează condensatorul, având locul central (fig. 1 și 2). Figura 1 arată aspectul exterior

Două invenții

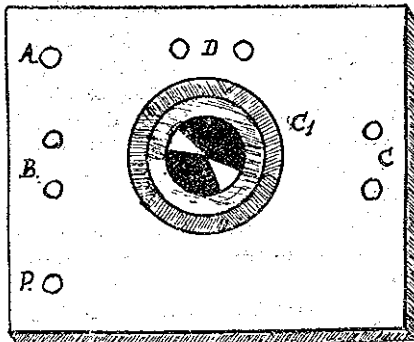

Fig. Nr. 1
Aspectul extern.

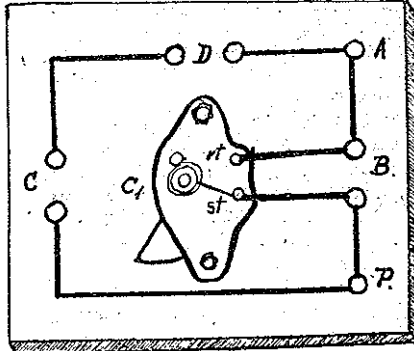

Fig. Nr. 2.
Schema de conexiuni.

voie), sârmă argintată de 1,5 mm., diametru, pentru legături.

Lucrarea: Luăm panoul de eboană pe care așezăm toate piesele arătate mai sus, după ce mai întâi am perforat (găurit) panoul în 8 locuri, unde înșurubăm bușele (vezi fig. Nr. 2) ce servesc la legături sau conexiuni. Legăturile se fac cu sârmă argintată de 1,5 mm. Panoul

al aparatului; fig. 2 arată legăturile între bușe și condensator.

În borna (bușea) A se bagă antena, în borna P. legătura de pământ (vezi fig. 2). În lipsa antenei putem folosi burlanul sau acoperișul de tablă al casei, de care legăm firul sârmei dezizolat, iar vârful firului al doilea îl introducem în pământ.

Nr. 2. Înramatul tablourilor sau a jurnalului de perete.

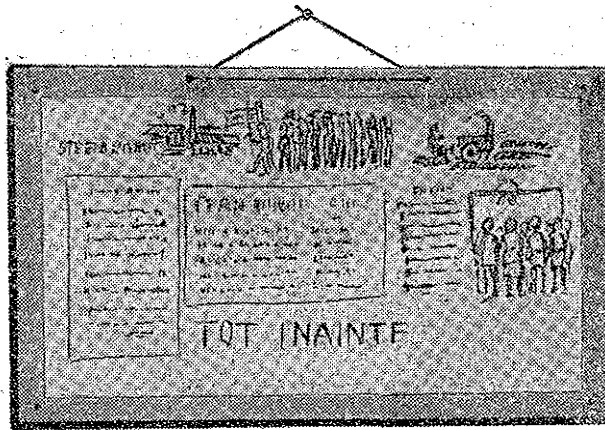

Fig. 1.

Material: Carton, mucava, clei, șnur, agățătoare.

Unelte: Foarfeci, linie gradată, creion, perforator.

Lucrul: Tăiem o bucată de carton mai mare decât mărimea tabloului. Afăim jumătatea laturei de sus a cartonului, dela acest semn spre dreapta și stânga, la distanțe egale, perforăm (străpungem) cartonul cu ajutorul vârfului unui compas sau cul. Fixăm în patru puncte

fotografia pe carton, apoi întindem pe dosul fotografiei un strat subțire de clei, ne orientăm din nou după cele patru puncte fixate, apoi așter-nem fotografia pe carton și începem să netezim, apăsând ușor cu o cârpă sau batistă peste întreaga suprafață a tabloului, fotografiei, etc. După ce s'a uscat cleiul, petrecem șnurul prin cele două găurele pentru agățatul în perete a tabloului ramat sau a jurnalului de perete

Prof. I. D. MA

Muncitorimea română lucrează pentru reconstrucția țării. Toate puterile sunt încordate pentru lecuirea rănilor războiului.

Muncitorii caută noi mijloace de lucru.

Dorind să refacă țara cât mai grabnic, unii au desăvârșit vechi proiecte de invenții, și au inventat noi aparate pentru mărirea producției.

Muncitorii cefești, Vulpoi Ioan și Dragomir S. Nicolae, au inventat aparatul denumit după numele lor „Aparatul V. D.”

Aparatul funcționează cu aer comprimat, compus dintr'un cilindru de fontă, calculat la șase atmosfere a 12 000 kilograme, un cadru metalic și o macara. Se întrebuintează la construirea vagoanelor, la presarea și transportarea arcurilor.

Lucrul făcut acum cu noul aparat necesită numai 15 minute și minimum de efort; altădată se făcea într'o oră și jumătate, cu maximum de efort.

Producția a fost sporită cu sută la sută.

*

A doua invenție este a muncitorului Alexandru Smelas, dela Societatea de Telefoane, ajuns astăzi inspector de frecvență.

După o lungă experiență, el inventează un sistem tehnic, care scurtează timpul de preparare pentru o convorbire la telefoane dela 80—90 secunde la 40—50 secunde, mărind numărul convorbirilor dela 5 până la 10 pe oră.

Apelul dela centrala interurbana va fi făcut de acum înainte de operator direct, fără a avea nevoie de serviciul operatorii dela oficiul de sosire.

În viitor deci, abonatul din București, care vrea să vorbească cu abonatul din Constanța, cere centrala care-l formează direct numărul cerut, fără intermediul centralei din Constanța.

Claudius T. Giurcăneanu :

„REGIUNILE POLARE ALE PĂMÂNTULUI“

Cercetările polare își găsesc originea în interesele comerciale. Unii au cercetat locurile bogate în balene, focuri, morse; alții au căutat un drum mai scurt din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, prin nordul Canadei sau nordul Siberiei. Interesul științific apare mult mai târziu, abia la sfârșitul sec. XIX. Aceasta în ceea ce privește cercetările arotice (regiunea polară nordică).

Cât despre exploatarile antarctice regiunea polară sudică), ele încep mai târziu, datorită izăării de lumea civilizată. Lumea australă este situată la o depărtare de peste 3000 km. de Antarctica.

Volumul d-lui prof. C. Giurcăneanu ne lămurește mai întâi asupra tuturor problemelor geografice în legătură cu „Regiunile Polare ale Pământului”, după care ni se înfățișează istoricul explorațiilor polare. Este interesant de știut ca la una din explorările științifice arotice, din 1897—1899 cu nava belgiană „Belgica”, a participat și savantul român dr. Racovitză.

În această parte a istoricului explorațiilor polare iese la iveală eroismul științific. Sunt oameni care se sacrifică pentru lămurirea unor chestiuni ce preocupă lumea științifică. Unele tragedii sunt impresionante. Un caz este sfârșitul Căpitanului Scott. Atingând după multă trudă Polul Sud în ziua de 17 Ianuarie 1912, constată că a ajuns acolo la 34 zile după Amundsen. Acolo scrisese el următoarele cuvinte: „Polul sud al pământului de mii și mii de ani neînsuflețit a fost în interval de 34 de zile descoperit de două ori. Iar soarta a vrut ca eu să fiu al doilea într-o lume pentru care primul este totul iar al doilea nimic”. La înapoieră, împreună cu tovarășii săi, fură surprinși de o furtună îngrozitoare și își găsiră sfârșitul.

Cartea este însoțită de numeroase hărți, care ușurează înțelesul textului și dă posibilitate cititorului să se instruiască în chestiunile polare. Deasemenea numeroase fotografii dau o imagine fidelă asupra condițiilor de viață în aceste locuri.

I. S.

Sport

Jocul castanelor

Locul : Curte, teren, sală.

Jucători : 20—40.

Material : Castane și cretă.

Împărțim jucătorii în două echipe : A și B. Ambele echipe se așază prin flanc câte unul. „turcește”, înapoia unei linii trasată cu cretă, la interval de 2—3 pași. În fața lor, dincolo de linie, se găsesc înșirate și bine desenate 3—4 și chiar mai multe cerceulețe.

Alături de fiecare cerculeț sunt așezate grupușoare de 4—8 castane.

La un semnal, primul jucător din fiecare echipă se scoală și aleargă până la primul cerculeț, ia grupușorul de castane și-l așază în cerculeț. După ce a procedat la fel cu toate grupușoarele, se întoarce, ocolind la urma șirului său. În drum atinge umărul jucătorului următor care, la rândul lui, scoate castanele din cerculețe, punându-le alături. Jocul continuă astfel până la ultimul jucător, introducându-se și scoțându-se castanele din cerculețe.

Echipele câștigătoare este aceea care a terminat mai repede.

Reguli :

1. Nicio castană nu trebuie să iasă afară din cerculeț. În cazul când în timpul jocului se întâmplă să se rostogolească vreuna, jucătorul este obligat să se întoarcă și să o pună la loc.

2. Jucătorul care urmează, aleargă numai după ce a fost atins pe umăr.

M. I.

La foot-ball, Sâmbătă și Duminică 13 și 14 Oct., au avut loc în cadrul campionatului Capitalei patru matchuri, cari s'au bucurat de o foarte mare afliuență de public, format în mare majoritate de tineri. Matchurile au deziluzionat din punct de vedere tehnic, lipsa activității fiind singura scuză a jucătorilor. Totuși un lucru care supără mult spectatorii este acela al durităților care, pe zi ce trece, devin mai accentuate.

Matchul cel mai disputat al săptămânii a fost cel dintre Ciocanul și Venus, câștigat de primii cu 3-0 (2-0). Sparta, debutând cu dreptul, a câștigat ușor matchul cu Universitatea, cu scorul de 6-1 (4-1).

Duminică, câștigători au fost Carmen și C.F.R., cari și-au însușit, după matcuri disputate, jocurile cu Juventus și Unirea Tricolor cu scorurile respectiv de 5-2 și 2-1.

În general, prima etapă nu a fost prea bună din punct de vedere tehnic.

*

Concursul ciclist pentru cupa „Lică Negrescu” s'a bucurat de un frumos succes, prilejuind și de data aceasta victoriei tehnicii noastre viteziste, Mircea Mihăilescu. În rest, remarcăm victoria lui N. Boloni, la juniori, și comportarea frumoasă a „bătrânului veșnic tânăr” N. Țapu.

*

La rugby, P.T.T. cu o echipă tânără și bine pusă la punct a reușit să înfrângă tehnica și rutina „bătrânilor” dela Viitorul Dacia, câștigând după un joc foarte spectaculos cu scorul de 6-4.

*

Pe terenul Facultății de Drept, jocurile din cadrul campionatului regional de volley și basket-ball au dat naștere la partide spectaculoase, tinerețea fiind aceea care a învins peste tot, datorită numai și numai elanului.

Un film:

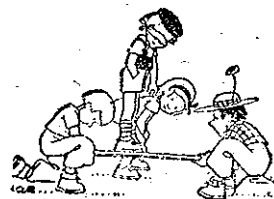
„Vrăjitorul din Oz”

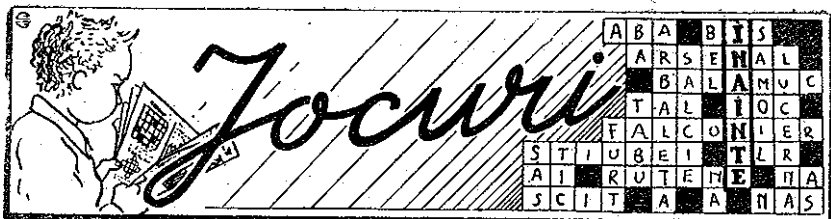
„Vrăjitorul din Oz” e un film frumos și totodată un film care explică cum întâmplările care ne impresionează mai mult se transformă, în timpul somnului, în vise fantastice și cum bunătatea sufletească și faptele laudabile sunt în cele din urmă recunoscute și răsplătite ca atare.

Acțiunea se desfășoară în vis, într-un cadru de basm, cu un decor feeric, în care se duce lup-

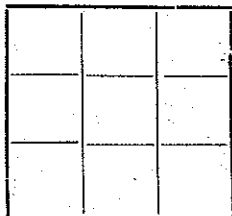
ta între bine și rău și în care acesta din urmă este învins.

Atât subiectul cât și interpretarea, montarea și textul contribuie, laolaltă, în mod strălucit, la realizarea acestui film minunat.

JOCUL PATRATELOR

Cu douăzeci și patru bețe de chibrituri se formează o figură compusă din nouă pătrate, egale. Ridicând opt bețe, rămân două pătrate. (Problema admite două soluții).

MOȘTENIREA NABABULUI

Un nabab lasă copiilor săi un număr oarecare de diamante, de egală valoare, în condițiunile următoare:

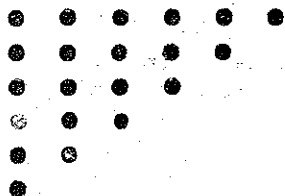
Primul copil ia un diamant și $\frac{1}{8}$ din ce rămâne; al doilea ia două diamante și $\frac{1}{8}$ din ce rămâne;

al treilea ia trei diamante și $\frac{1}{8}$ din ce rămâne și așa mai departe.

După împărțirea tuturor diamanțelor, se constată că toate părțile sunt egale.

Câte diamante au fost și câți copii a avut nababul?

TRIUNGHIU DE C. GHITULESCU

1. Brav.
 2. Organ.
 3. Râu.
 4. Nume femeesc.
 5. Exclamație de mirare.
- VERTICAL LA FEL

Știați că...

... florile tăiate se pot păstra mai multe zile, dacă în apa în care stau cozile se dizolvă o pastilă de aspirină?

...producția de aur a României, în anul 1941, a fost mai mică decât a anului 1940 cu 1053 kg.?

Această scădere a producției s'a datorit ocupării Ardealului de Nord, în urma dictatului dela Viena, pierzându-se astfel o parte din regiunile aurifere.

...în alte țări autovehiculele și chiar motoarele Industriilor folosesc gazele rezultate din arderea necompletă a lemnului, cărbunelui de lemn și cărbunelui de pământ, în locul benzinei și motorinei obținute din petrol? Arderea aceasta incompletă se face în niște aparate numite gazogene și sunt montate la automobile în locul cutiei de bagaje, iar la celelealte autovehicule pe laturile cabinei de conducere sau la spațele lor. Gazele rezultate sunt arse în motor.

Țările, în care se folosesc asemenea aparate, sunt acelea care sunt sărace sau lipsite de petrol.

1 kgr. lemne de fag uscat, folosit în gazogen, corespunde la 250 g. benzină sau 200 g. motorină.

Pentru a parcurge 100 km. cu un automobil de turism, sunt suficiente cam 30 kgr. lemne.

Filatelia

◆ Pentruca pionierii filatelisti să poată completa seria ourentă cu efigia M. S. Regelui Mihai, dăm valorile celor 14 exemplare apărute: 0,50, 1, 2, 4, 10, 15, 20, 25, 35, 40, 75, 80, 100 și 200 lei.

◆ Implinindu-se 50 ani dela inaugurarea podului dela Cernavodă, s'a emis un timbru postal de 80 lei

*

Au apărut primele timbre poștale triunghiulare românești.

Cu ocazia celui de al XVI Congres al Asociației Generale a Inginerilor din România, Direcțiunea Poștelor a pus în vânzare o nouă serie de timbre poștale. La frumusețea desenului și coloritului trebuie să mai adăogăm interesul care-l prezintă cele două timbre poștale triunghiulare ce se găsesc printre timbrele emise.

E pentru prima oară când apar mărci românești cu acest format.

*

Prima emisiune jubiliară românească s'a scos în 1891, pentru comemorarea a 25 ani de domnie a Regelui Carol I. Ea se compune din 5 timbre: $1\frac{1}{2}$, 3, 5, 10 și 15 bani. Aceste timbre au avut curs numai trei zile: 10—12 Mai 1891.

Rugăm pionierii autori de jocuri să ni le trimată pentru a fi publicate.

Jocurile să fi scrise citeț și numai pe o pagină. Eventualele desene vor fi făcute separat, în tuș.

PIONIERI,

Ce v'a plăcut din această revistă? Ce nu v'a plăcut? Pentru ce?—Răspundeți bine motivat.

Scrieți cu grijă impresiile voastre cele mai deosebite în legătură cu fapte sau întâmplări trăite și care vi se par că ies din obișnuit. Dacă cele trimise prezintă interes și valoare, le publicăm sau vă răspundem cu lămuriri, aprecieri și îndrumări.

Așteptăm scrisorile voastre.

REDACTIA

Adresa: REVISTA „INAINTE”

Cobălcescu 16, București

PIONIERII Yugoslavi